

הלקח

שושן פורים

והלכות

קיג

ידיעה מהרצ, וזיינו נעשה בכחינת
עשייה שיש כח להשיג זה האור
הגדול של לא תעשה. כעין מה

שפירש בלקוטי תורה הפסוק (וימיה
ב. ב. כ) 'בארץ לא זרועה, שהילאי'
היה זריעה.

שושן פורים

מעלת קדושת שושן פורים

בספר מלכוש לשבת יום טוב
מדייק, כי כל ענין שמוקפין
מרוק בגמרא (מגילה ב:) מדפריזים
כיי"ד מוקפין כטי"ו, ולא נאמר
בפירוש כמו שנאמר בפרוים דעושין
פורים כיי"ד. ופירש על פי דברי
ספה"ק זרע קודש (לפסח ד"ה פעם
א' כתיב) שמצינו אצל משה רבינו
ע"ה שהאכילה שלו לא נכתב
בתורה, רק כתיב (דברים ט. ט)
לא אכלתי, כי אין לנו הבנה
במדרגת האכילה של משה רבינו,
כי היתה אכילה רוחנית מאוד.

וייש לומר הוספה, על פי מה
שמצינו בשמו של משה רבינו
שנכתב רק שם משה שהוא על שם

השליחות, ככתיב (שמות ב. ט) 'מן
המים משיחתו', וכיאר המהר"ל
(גבורות ה' פרק י"ח) שלא היה הבנה
במשה רק מה שהוא אינו, פירוש
שאינו שייך לבחינת מים המורה על
תארה וכיסופין גשמיים (עי' שער
הקדושה במחילתו כביאר יסוד המים),
אבל השנה החיובית של משה אין
לנו, וכן מכואר כמן שכא בזכות
משה, וכתיב (שמות טו, טו) שלא
ידעו מה הוא, וכיאר השם משמואל
(בשלא תרע"ט) בשם האבני נזר כי
דרגת המן שהוא דרגת משה רבינו
לא היה לנו השגה בזה.

ולפי זה כתב המלכוש כי הסעודה
של שושן פורים לא נכתב
במגילה, והוא מטעם הנ"ל כי האור

קיד הלכה

שושן פורים

והלכות

של סעודת שושן פורים אין לנו השוגה כזה. ומביא שם כשם העשרת צבי זי"ע כי סעודת פורים היא כאלו התענה משבת לשבת, וסעודת שושן פורים הוא כאלו התענה שתי שבתות.

זנבוא לבאר ענין מה שנחשב כאלו התענה פורים הם כבחינת שבת, כמו שכתב השפת אמת (זכור תומיה) 'ולכן כודאי כאחרית הימים שנזכה לבחינת שבת בשלימות כמו שהיה בשבת ראשונה יתמחה שמו. ועל זה אמרו אלו משמרים בני ישראל שבת אחת מיד נגאלין. [לכן קבעו יום טוב של פורים ביום המנוחה. וכן כתיב (אסתר ט, טז) ונוח מאויביהם. ואחר כך כתיב והרוג בשונאיהם כדכתיב בהניח], שפורים הוא כסנת מנחת שבת.

נמצא כי שני ימי הפורים הם כבחינת שני שבתות, והלא אלמלי שמרו ישראל כי שבתות מיד היו נגאלין, ויכול לפעול כימי הפורים שיהיה הגאולה. רק אמרו צדיקים זי"ע כי כי שבתות היינו כי

שבתות של שבעת ימים, ששת ימים עם שבת, וצריכים הכי שבתות ולא די כימי הפורים, ויש לומר כי על ידי המשתה שהוא כאלו התענה משבת לשבת, יש לנו כח של שבוע שלם, ויכולים לפעול על ידי עבודת היום כח הגאולה.

אולי יש לומר עוד יותר ממה שמבאר בספר מלכות בית ישראל (כתחתי, תשל"ו) מביא על הפסוק (ויקרא כו, ג) אם בחקתי הלכתי, שנאמר לשון אם שמשמעו רשות, אף שאנו מדברים מחובה, מעמלות בחורה, ומבאר על פי דברי הישמח משה זי"ע לבאר דברי הגמרא (ברכות לה:): בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים, דורות הראשונים היו מכניסין פירותיהן דרך טרקסמון כדי לחייבן במעשר, דורות האחרונים מכניסין פירותיהן דרך גגות דרך חצרות דרך קפיפות כדי לפטרן מן המעשר, ובאר הישמח משה כי דורות האחרונים כוונו שלא יהיה כל כך התנגדות מצד היצר הרע, ובה שפטו התבואה

הלכה

שושן פורים

והלכות

קפון

מחויב דאורייתא ונעשה דרבנן לא יהיה כל כך התנגדות מצד היצר הרע ויכולו לקיים המצוה דרבנן כשלימות.

וביאר כזה הבית ישראל זי"ע כי הקב"ה לא רצה שהיצר הרע ידע שעמלות בחורה הוא מצוה וחייב שלא יהיה כל כך התנגדות היצר הזה, כי יחשוב שהוא רשות.

משה זי"ע

ענין סעודת שושן פורים בחוץ לארץ

בספרה"ק מביאים בשם הכעל שם טוב זי"ע שבמקום שמחשבתו של אדם שם הוא, ובספר שם משמאל (לך תרע"ב ועד מקומות) כתב דברי כ"ק אבי אדומ"ר זצלה"ה שהוכיח דככל מקום שדעתו של אדם משתוקק לשם נחשב כי הוא שם ממתינת דעיובוין (פי"ד מ"ז) היה מכיר אילן או גדר ואמר שביחתי בעיקרו קונה שם שביחתי כאלו היה שם בפועל. וכן הוא בכל ישראל אפילו יושבי חוץ לארץ מאחר שכל תפילתם היא דרך ארצם ומתפללין תמיד על עליית ישראל לארצנו ולטעת אותנו

בבבלינו, נחשב כאלו כולנו שם. הרי כי אף שאנו נמצאים בגולה אבל מחשבתנו הוא בירושלים עיה"ק, כל המחשבה שלנו הוא שם, על ציון משכן כבודו, על מקום מקדשנו.

ולכן אנו מקושרים לעיר המוקף חומה, וכאלו אנו שם, ויש שנושק בעירות המוקפות חומה, וזה הוא המקור לעשות סעודה בשושן פורים אפילו בחוץ לארץ.

ועל דרך זה יש להבין גם בשושן פורים, שאינו מפורש שהוא יפריע היצר הרע השמחה, ויניח לבני ישראל לישוב בסעודה ביום הזה מכלי הפרעת היצר הרע.

So too in connection with the festival of Purim, it is to be understood that the Holy One, blessed be He, did not wish that the evil inclination should know that the joy of the festival is a mitzvah.

Albeit the festival is observed in the Diaspora, it is as if the Jews were in the Temple in Jerusalem.

עבודת היום לתקן בעולם העשייה

עבודת ימי הפורים הוא בעולם כאשר הכלי להברכות הוא משחה העשייה. כי ביום כזה ושמחה, ענינים גשמיים, אז האור יכולים להמשיך הברכות לחוך עולם של היום נתפס גם לחוך עולם העשייה, לא בכל פעם יכולין להתפיס הברכות עד למטה, אבל

מסייע לצפייה לישועה

בספרים מצינו הערה על קורב"ץ של תפלת שמונה עשרה לפורים, למה אין שום הוספה לברכת את צמח? רק יש לומר שכל ענין פורים הוא קווי, כמו שאומרים (פיטו שושנת יעקב) 'שכל קוויך לא יבשו ולא יכלמו, יתקוהם ככל דור ודור', כל הפורים הוא להיות מלא

מסייע לבטחון אף לאחר יאוש (אז לא) (49-20)

קוה אל ה' חזק ויאמן לבך וקוה אל ה' (תהלים ב', יד), קוה אל ה' עולה בגימטריא קס"ח, יש קס"ח שעות בשבוע, והיינו מלא קווי לה', אבל כאשר רואים כי אין מצליחים הרי כא האדם חס ושלום לידי יאוש, אף על פי כן חזק ויאמן

את ה' כראוי, לזה בא שושן פורים להתחיל עוד הפעם עבודת היום, לשמוח בשמחת היום, זה הוא עבודת חזור וקוה, להתחיל עוד הפעם. ב' פעמים קוה אל ה' עולה בגימטריא פורים, קוה אל ה' חזק ויאמן לבך וקוה אל ה' בגימטריא שושן פורים במלוי פ"י וא"ו רי"ש י"ד מ"ם עולה בגימטריא תשובה, מכלי עבודה זו של קוה אל ה' וקוה אל ה' אי אפשר לאדם לבוא לידי תשובה, כי כל אדם יש לו נפילות, ואם כשהוא נפל נשאר למטה לא ישוב לה' לעולם חס ושלום.

אסתר המלכה אמרה (אסתר ה', ח) 'ומחר אעשה כדבר המלך', אסתר פעלה לדודת שאם בסעודה

המשכת עול מלכות שמים בתחתונים

כתב האמרי יוסף שיום שושן פורים הוא עיקר העבודה של קבלת עול מלכות שמים. ידוע כי בעבודת היחוד יש ב' חלקים שמע ישראל הנקרא יחודא עילאה, וברוך שם כבוד מלכותו הנקרא יחודא תתאה, פירוש שצריכין להודיר כבוד מלכותו יתברך

ראשונה לא פועלים לצח את עמלק, יש עדיין צעה, מחר אעשה כדבר המלך. זה הוא עבודת יום שושן פורים, אפילו נראה חשך לאדם ואינו רואה שום אור עדיין יכול לצח, אפילו אם הוא חשך כפול ומכופל, שושן בגימטריא ב' פעמים חשך ועושין מזה נר"ת להאיר על ידי הקווי כנ"ל. איתא בכתבי הגרמ"מ ז"ע (לקוטים דף שצח) 'שושן הבריה' בגימטריא חשך במילואו. וזה עבודת היום להתחיל מחדש, אפילו אם יום אתמול לא הלך כראוי. ועל ידי זה מנצחים את עמלק, דייקא על ידי הכח של מחה.

בתחתונים, ושניהם נכללים בעבודת היום של קבלת עול מלכות שמים. כתיב (שמות י', זח) ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסתם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין, ויבא עמלק וילחם עם ישראל כרפידים, ומבואר

ממשיכים יראת ה' על אותם הרואים התפילין כדכתיב (דברים כח, י) ויראו ממך, שפירש השפת אמת (שופטים, חרס"ד) שמפך הם יבואו לירי יראה, וכאשר אנשים באים לירי יראה מהקב"ה הרי זה גלוי כבוד מלכותו, כי תכלית מלכות הוא שתהא אימתו עליך.

על ידי ארבע מצות אלו אנו ממשיכים כבוד מלכות שמים בחתונתנו, כתיב (דברים לא, יח) ואנכי הסתר אסתיר, הסתר אסתיר עם הב' תבות בנימטריא י"ג מאות ול"ח, הסתר אסתיר פירוש להסתיר האור של כבוד מלכותו בהבריאה, על ידי ד' מצות אלו תורה מילה ימים טובים תפילין שהם עולים כלי יי"ז המחבר י"ג מאות ול"ט, א' יחור מהסתיר אסתיר ומכבילים ההסתר, ומגלים האור של כבוד מלכותו בהבריאה.

זוה עבודת פורים להמשיך אור השכינה למטה בתוך עולם העשייה, והעיקר לקבל עלינו ד' מצות האלו לשמור אותם ביחוד שאת וביחוד עז.

שייך אורה זו תורה דייקא לגלוי שם כבוד מלכות, כבוד מלכות בנימטריא חקב"ח כמנין הפרקים בששה סדרי משנה.

שפחה זה יום טוב, שעל ידי הימים טובים נמשך קדושה בעולם, כמו דאיתא (הרמב"ן האמונה הבטחתו פכ"א, ועי' שם משמואל פסח תרע"ג) דלכן אין לוקחין בשמים במוצאי יום טוב כי קדושת יום טוב שהוא על ידי בני ישראל נשאר אצלנו, ועל ידי הימים טובים ממשיכים קדושה לעולם, בחינת לעולם ועד.

מילה היא גלוי מלכותו יתברך, על ידי מילה נעשה האדם בחינת מלך על עצמו ועל ידי זה זוכה להמשיך מלכותו יתברך בחתונתו. ומילה הוא אות שיכול כשר ודם להתגבר ולהיות לו חותם כבשדו, ולהתגבר על הנסיונות של עולם השקר, זה גלוי כבוד מלכותו.

על תפילין נאמר (דברים כח, י) ויראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, כמו דאיתא (ברכות ו, תניא רבי אליעזר הגדול אומר אלו תפילין שבראש, תפילין הוא הכח לפרסם מלכותו בעולם, ועל ידי התפילין

גלוי כבוד מלכותו בחתונתו, ולכן בשאלה זו ויבא עמלק.

כתוב (אסתר ח, טז) 'להודים היתה אודה ושמחה וששון ויקר', ודרשו חז"ל (מגילה טז:): 'אמר רב יהודה אורה זו תורה, וכן הוא אומר (משלי ו, כג) כי נר מצוה ותורה אור, שמחה זה יום טוב, וכן הוא אמר (דברים טז, יד) ושמחת בחגך' ששון זו מילה, וכן הוא אומר שש אנכי על אמרתך ויקר אלו תפילין. 'תורה ויום טוב ומילה ותפילין עם הכולל עולה בנימטריא כרוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. פירוש כי במחית עמלק כימי המן זכו לגלות שמו יתברך בחתונתו, ולכן מרומז כאן דייקא יחודא חתאה.

ויש לבאר הקשר בין ד' מצות אלו לגלוי כבוד מלכותו. תורה הוא גלוי שמו יתברך בהבריאה, כל התורה כולה שמוחזי של הקב"ה ועל ידי לימוד התורה מגלים כבוד מלכותו, מיום שחבר בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה (ברכות ח, פירוש כי הרי אמות הם מקום גלוי כבוד השכינה כמו בכית המקדש, ולכן

כחז"ל (פסיקתא פסיקא יג) כי שאלה זו של היש ה' בקרבנו גרם לביאת עמלק. ישראל שאלו היש ה' בקרבנו אם אין, 'אין' זה בחינת יחודא עילאה, שהי' אחר, הכל הוא הקב"ה, ואין דבר אחר בעולם כלל. ויש עבודה של יישי, והוא להביא לירי גלוי מלכותו של הקב"ה בעולם העשייה, שהקב"ה שהוא כל יכול ברא את העולם כאופן שיכולין להביא לירי גלוי כבוד מלכותו כזה העולם שנקרא יישי.

ועבודת האדם הוא להביא לירי גלוי זה היש, הקב"ה ברא עולם יש מאין, היינו שיש 'אין' והקב"ה בכוחו הכל יכול. ברא שיהיה גם יישי אף על פי שבאמת הכל אין. ועבודת היום הוא להביא לירי גלוי זה היש. עמלק מתנגד על גילוי כרוך שם כבוד מלכותו בעולם, עמלק הוא יד על כס יה, אינו רוצה שיתגלה מלכותו למטה, ולכן החילוק בנימטריא בין שמע ישראל לבין שם הוא י"ג, כמנין עמלק, כי על ירי המחיה של עמלק מגלים הברוך שם. ועמלק הוא זה שמכחיש כי יש ה' בקרבנו, שהוא